

прѣобрѣща и наши-ты скърбы на радостный источникъ! Нека є прославено негово-то имѧ! Нѣ не ми казвашъ, любезна моя дѣ живѣешь?

— „Тука близо задъ онжзи могила има село; тамъ сѣди моя-та духовна майка (мащеха ми), истинно почитаемата оная жена, коя-то отъ голѣмо-то свое състраданіе като ся смили взе мя храненица; тя е безнаслѣдна вдовица на единъ богатъ търговецъ; обичя мя прѣвъсходно и мя има каквото своѧ рожденна дъщеря. Дойди да отидемъ да јх наjdемъ; азъ щж носж човала ти, зачтото ты ще бѫдешъ млого утруденъ; доиди, у моя-та духовнѣйшай майкѣ ще ся зарадва млого, кога види брата ми, когото млого пѫтъ е оплакала съ мене ведно“.

Тръгнахж прочее, като ся оправихж камъ онжзи странж дѣто живѣюще сестра му. Андрѣй, ако и да бѣше твърдъ утруденъ, не остави сестра си да ся на товари съ човала му. Измѣжду това като ся разговаряхж достигнахж, безъ да